

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 69/05-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Babjaka a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť J. D., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. D. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 7/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. D. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 7/932003 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 7/93 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prietáhov.

3. J. D. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 120 000 Sk (slovom jednostodvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť J. D. trovy konania v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. D. T., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2005 doručená sťažnosť J. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 7/93.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 69/05–11 z 9. marca 2005 prijal sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

Na základe výziev ústavného súdu z 31. marca a 12. mája 2005 predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti sp. zn. Spr. 3345/05 z 29. apríla 2005 doručenej ústavnému súdu 1. júna 2005 uviedol:

„Vec žalobcu J. D. zastúpeného JUDr. A. T. proti E. B. o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva reálnym rozdelením napadla na tunajší súd dňa 13. 1. 1993 a je evidovaná pod sp. zn. 9 C 7/93. Ako zákonný sudca vec vybavoval JUDr. A. O. Prvý úkon

sudcu bol učineny 23. 4. 1993 a spočival vo vytýčení termínu pojednávania na 7. 5. 1993 pojednávania bolo odročené na 28. 5. 1993 z dôvodu neprítomnosti žalovaného ako i upresnenia návrhu. Odporkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 19. 5. 1993 rozporovala možnosť reálnej del'by nehnuteľnosti. 28. 5. 1993 pojednávania po výsluchu účastníkov odročené na neurčito s tým, aby predložili doklady o reálnej del'be. Dňa 27. 7. 1993 návrh na zmenu petitu zo dňa 15. 6. 1993 doručovaný žalovanej na vyjadrenie. Zmena návrhu spočivala v odlišnom spôsobe reálnej del'by nehnuteľnosti. 29. 9. 1993 nariadené znalecké dokazovanie znalcom Ing. F. 10. 1. 1994 doručeny znalecký posudok 13. 1. 1994 doručovanie znaleckého posudku účastníkom konania. 1. 2. 1994 splnomocňuje žalovaná na svoje zastupovanie JUDr. M. H. 7. 2. 1994 doručené vyjadrenie žalobcu k znaleckému posudku. 7. 3. 1994 vytýčený termín pojednávania na 11. 4. 2004. Pojednávania 11. 4. 1994 odročené na 16. 5. 1994 s tým, že žalobca predstaví otázky na znalca do budúceho pojednávania. Pojednávania 16. 5. 1994 odročené na neurčito po výsluchu znalca za účelom zabezpečenie stanoviska stavebného úradu. 28. 7. 1994 uznesenie o znalečnom. 12. 6. 1995 návrh na predbežné opatrenie žalovanej. 6. 12. 1995 návrh na predbežné opatrenie zamietnutý, ako zastupujúci sudca rozhoduje JUDr. B. T. Sudkyňa JUDr. O. preložená na Okresný súd Banská Bystrica. 16. 1. 1996 odvolanie. 3. 7. 1996 vydané opravné uznesenie vzhľadom na prípis Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 5. 1996. 11. 12. 1996 spis vrátený z krajského súdu s rozhodnutím o zastavení odvolacieho konania. December 1996 spis preberá ako zákonný sudca JUDr. R. H. 12. 8. 1997 vytýčený termín pojednávania na 22. 10. 1997. 22. 10. 1997 pojednávania odročené na neurčito za účelom znaleckého ohodnotenia nehnuteľnosti. 23. 3. 1998 predložený znalecký posudok spracovaný na základe požiadavky žalovanej. 3. 8. 1998 nariadené znalecké dokazovanie na ocenenie nehnuteľnosti znalcom Ing. M. G. 27. 8. 1998 znalec oznamuje súdu, že nemôže spracovať znalecký posudok v požadovanom rozsahu. 13. 10. 1998 ustanovený nový znalec Ing. I. B. 17. 11. 1998 žalobca mení právneho zástupcu na JUDr. D. T. 29. 10. 1999 súd urguje znalec na podanie znaleckého posudku. 12. 11. 1999 znalec ospravedlňuje svoju nečinnosť z dôvodu dlhodobej PN. 31. 1. 2000 súd opätovne urguje znalca rovnako dňa 2. 3. 2000. 9. 3. 2000 doručeny znalecký posudok na ocenenie nehnuteľnosti. 13. 3. 2000 posudok doručovaný účastníkom za účelom vyjadrenia sa. 13. 4. 2000 doručené stanovisko k znaleckému posudku. 21. 7. 2000 vytýčený termín pojednávania na 18. 10. 2000.

Pojednávajúce odročené na 6. 12. 2000 za účelom doplnenia dokazovania. 6. 12. 2000 pojednávajúce odročené na 26. 2. 2001 za účelom dolozenia písomných dokladov týkajúcich sa zhodnotenia domu. 18. 12. 2000 vypracované uznesenie o znalečnom. 26. 2. 2001 pojednávajúce odročené na 18. 4. 2001 za účelom predloženia dedičského rozhodnutia po M. D. ako i darovacej zmluvy od A. D. 14. 3. 2001 súd dopytuje realitnú kanceláriu na okolnosti stanovenia cenovej relácie nehnuteľnosti. 18. 4. 2001 pojednávajúce odročené na 18. 6. 2001 za účelom doplnenia dokazovania. 2. 5. 2001 súd vykonáva dopyt na Miestny úrad za účelom zistenia cenových relácií. 18. 6. 2001 pojednávajúce odročené na termín 26. 9. 2001 za účelom doplnenia dokazovania. 26. 9. 2001 pojednávajúce odročené na 5. 12. 2001 z dôvodu neprítomnosti sudcu. 5. 12. 2001 pojednávajúce odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania. 5. 12. 2001 uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania znalcom Ing. P. 8. 1. 2002 spis zaslaný znalcovi, 13. 2. 2002 podaný znalecký posudok, 3. 5. 2002 vyhotovené uznesenie o znalečnom a doručované účastníkom konania. Dňa 14. 6. 2002 vytýčený termín pojednávania na 23. 9. 2002. Pojednávajúce odročené na 23. 10. 2002. Pojednávajúce odročené na 4. 12. 2002 z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu. Pojednávajúce sa neuskutočnilo a vec bola následne pridelená Mgr. M. D. ako zákonnému sudcovi z dôvodu preloženia JUDr. H. na Krajský súd v Bratislave. 2. 12. 2003 pojednávajúce vytýčené na 21. 1. 2004. 21. 1. 2004 navrhovateľ navrhuje reálnu del'bu nehnuteľnosti, pojednávajúce odročené na neurčito za účelom vypracovania geometrického plánu. 5. 4. 2004 vypracované uznesenie o pribratí znalca z odboru geodézia Ing. T. 26. 4. 2004 doručené odvolanie proti preddavku na znalca. 14. 6. 2004 urgencia súdneho znalca na vypracovanie znaleckého posudku. 14. 6. 2004 súd poučuje odvolateľa o predložení dokladov potrebných pri rozhodnutí o návrhu na oslobodenie od poplatkov. 19. 7. 2004 doručené žiadané doklady. 28. 4. 2005 vydané uznesenie o zmene osoby súdneho znalca na osobu Ing. B.

Ako vidno z uvedeného úkony súdu sú vykonávané v pravidelných intervaloch až na rok 1995 v ktorom boli učené dva úkony. Ide o pomerne častý spor zrušenia vporiadania podielového spoluvlastníctva, kedy spornou je otázka stanovenia hodnoty spoločnej nehnuteľnosti v často sa meniacej hladine trhovej ceny kde bolo potrebné túto cenu zisťovať opakovane a to vzhľadom na zmenu právneho predpisu o oceňovaní nehnuteľnosti. Následne vzhľadom na ustálenie ceny zmena návrhu navrhovateľov

na reálne rozdelenie nehnuteľnosti. K dĺžke konania treba uviesť pomerne zložitú prácu so súdnymi znalcami kde zohráva významnú úlohu ľudský faktor práceneschopnosť znalca, zmena osoby znalca a podobne, ale i stav vzťahov medzi spoluvlastníkmi.“

Procesné úkony, ktoré sú uvedené vo vyjadrení predsedu okresného súdu, zistil aj ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 7/93.

Právny zástupca sťažovateľa nevyužil možnosť vyjadriť sa k stanovisku okresného súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 7/93 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov ...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 15/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (III. ÚS 127/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 9 C 7/93 došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka konania (2) a postup samotného súdu (3).

Pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného súdu vo veci sp. zn. 9 C 7/93 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v predmetnom konaní sťažovateľ uplatňuje proti žalovanej nárok na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Z právneho hľadiska vec nie je možné hodnotiť ako zložitú. Predmet konania má stabilnú právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a jej výklad a používanie je ustálené v judikatúre všeobecných súdov. Ústavný súd pripúšťa skutkovú zložitosť veci s poukazom na to, že v konaní bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, čo ovplyvnilo dĺžku konania. Podobne aj okresný súd bol toho názoru, že *„K dĺžke konania treba uviesť pomerne zložitú prácu so súdnymi znalcami kde zohráva významnú úlohu ľudský faktor práceneschopnosť znalca, zmena osoby znalca a podobne, ale i stav vzťahov medzi spoluvlastníkmi“*. Ústavný súd však konštatuje, že žiadna skutková zložitosť veci nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že úkony sťažovateľa, ktorý bol počas celej doby konania právne zastúpený advokátom, žiadnym právne významným spôsobom neprispeli k zbytočným priet'ahom vo veci. Sťažovateľ sa zúčastňoval nariadených pojednávaní okresného súdu, v priebehu konania bol aktívny a súčinnosťný. Súdny poplatok síce zaplatil až na základe výzvy okresného súdu, ale táto skutočnosť nemala vplyv na dĺžku tohto

konania. Ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nemal k správaniu sťažovateľa námietky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 7/93. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, a ďalej na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd konštatuje, že v konaní okresného súdu sa vyskytli v určitých obdobiach zbytočné prieťahy, v niektorých prípadoch bolo jeho konanie málo efektívne a minulo sa svojmu účinku. Okresný súd určil 18 termínov pojednávania z čoho vyplýva, že nerešpektoval zásadu hospodárnosti konania. Procesné úkony okresného súdu boli nekoncentrované, nesústredené a málo efektívne.

Okresný súd bol v predmetnej veci nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky od 28. júla 1994, keď vypracoval uznesenie o znalečnom, do 6. decembra 1995, keď zamietol návrh žalovanej na vydanie predbežného opatrenia (nečinnosť viac ako 16 mesiacov), čo čiastočne priznal aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení, v ktorom uviedol, že *„úkony súdu sú vykonávané v pravidelných intervaloch až na rok 1995...“*. Ústavný však zistil i ďalšiu nečinnosť okresného súdu od 4. decembra 2002, keď odročil pojednávanie z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu na neurčito, do 2. decembra 2003, keď určil termín pojednávania na 21. január 2004 (nečinnosť 12 mesiacov), a od 19. júla 2004, keď mu boli doručené doklady k návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, do 28. apríla 2005, keď okresný súd vydal uznesenie o zmene súdneho znalca (nečinnosť viac ako 9 mesiacov).

Ústavný súd doterajší postup okresného súdu pri nariadovaní znaleckého dokazovania považuje za neefektívny a nesústredený, bez možnosti prispieť k rozhodnutiu

vo veci samej. Aj tento postup okresného súdu spôsobil priet'ahy v jeho činnosti, ktoré boli zistené od 20. novembra 1998, keď uplynula súdom stanovená lehota, v ktorej mal znalec vypracovať znalecký posudok, do 29. októbra 1999, keď okresný súd urgoval u znalca (Ing. B.) podanie znaleckého posudku. Okresný súd vo vzťahu k tomuto postupu znalca neprijal včas žiadne opatrenia a hoci 6. decembra 1999, 25. januára a 1. marca 2000 urgoval tohto znalca, aby predložil znalecký posudok, znalecký posudok bol doručený okresnému súdu až 9. marca 2000. Rovnako tomu tak bolo i pri znaleckom dokazovaní, ktoré nariadil uznesením 5. apríla 2004, pričom znalcovi spis vôbec nedoručil, a po oznámení právnym zástupcom (27. septembra 2004), že znalec už znaleckú činnosť nevykonáva, pretože sa tejto činnosti vzdal, okresný súd o zmene znalca rozhodol až 28. apríla 2005.

Výsledkom nesústredenej činnosti okresného súdu pri znaleckom dokazovaní je napríklad aj to, že o návrhu právneho zástupcu sťažovateľa z 18. októbra 2000 na doplnenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru geodézie a kartografie okresný súd rozhodol až 5. apríla 2004.

Pri väčšej sústredenosti mal okresný súd svoju činnosť pri nariadení znaleckého dokazovania organizovať tak, aby znalec odpovedal na všetky otázky potrebné pre rozhodnutie vo veci samej, tak aby nemusel úkony na ustanovenie znalca opakovať, ako to bolo v tomto prípade.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v tomto prípade nevyužil dôsledne a včas všetky procesné prostriedky smerujúce k tomu, aby znalecké dokazovanie bolo urýchlene skončené.

Takisto za nesústredenú činnosť ústavný súd považuje postup okresného súdu v období od 19. apríla 1996, keď okresný súd odstúpil odvolanie žalovanej Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a nesprávne v ňom označil účastníka, preto spis 5. júna 1996 krajský súd vrátil pre nesprávnosť označenia účastníkov na opravu uznesenia. Následne musel okresný súd vypracovať opravné uznesenie o zamietnutí návrhu žalovanej

na vydanie predbežného opatrenia, čím sa konanie predĺžilo a uznesenie druhostupňového súdu o zastavení odvolacieho konania bolo doručované účastníkom až vo februári 1997.

Ústavný súd konštatoval, že prebiehajúce konanie je stále na súde prvého stupňa bez ukončenia znaleckého dokazovania naposledy nariadeného v apríli 2005 a rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že od podania návrhu uplynula doba viac ako 12 rokov. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd nemohol akceptovať vyjadrenie predsedu okresného súdu, že „*úkony súdu sú vykonávané v pravidelných intervaloch...*“.

Vyššie uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 7/93 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 7/93 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1 000 000 Sk. Žiadosť odôvodnil tým, že jeho stav právnej neistoty v tomto konaní trvá už vyše 12 rokov.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľovi. Pri jeho priznaní ústavný súd vychádzal z tej skutočnosti, že sťažovateľ si uplatnil nárok na ochranu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa ústavného súdu nemožno od sťažovateľa spravodlivo žiadať, aby čakal na výsledok súdneho sporu takú neprimerane dlhú dobu, a nie je akceptovateľné ani to, aby bol stav konania ku dňu vydania tohto nálezu taký, ako bol zistený v prípade sťažovateľa.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia sa ústavný súd riadil zásadou spravodlivosti aplikovanou Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Na základe vyhodnotenia celej situácie sťažovateľa a princípov spravodlivosti ústavný súd dospel k záveru, že primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vo výške 120 000 (slovom najdvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je okresný súd povinný uhradiť v súlade s výrokom tohto nálezu, je za porušenie základného práva sťažovateľa primeranou satisfakciou spojenou s porušením jeho základného práva.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným

súdom advokátom JUDr. D. T. Sťažovateľ požadoval celkovú úhradu trov konania v sume 29 600 Sk za dva úkony právnej pomoci, pričom jeden úkon vyčíslil v sume 14 650 Sk podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a dvakrát režijný paušál po 150 Sk.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania vo výške 5 302 Sk. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom nevychádzal z § 10 ods. 1 vyhlášky, pretože predmet konania pred ústavným súdom - ochrana základných ľudských práv a slobôd - je zásadne nevyjadriteľný v peniazoch. Pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu sťažovateľovi priznal (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2005 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 2 501 Sk a k tomu 2 x 150 Sk režijný paušál. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 5 302 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2005

